

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Rijeka, Erazma Barčića 5

Poslovni broj: Us I-487/2023-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Vesni Perić, uz sudjelovanje zapisničarke Marlene Štimac, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupaju opunomoćenice uz sudjelovanje zainteresirane osobe kojeg zastupaju opunomoćenici odvjetnici u Odvjetničkom društvu radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 12. lipnja 2024.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj raži poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/21-01/933, URBROJ: 376-08-21-5 od 30. studenoga 2021.

II. Nalaže se tužitelju da naknadi zainteresiranoj osobi troškove ovog upravnog spora u visini od 2.500,00 eura (slovima: dvije tisuće i petsto eura), u roku od 60 dana od dana dostave pravomoćne odluke o troškovima ovog upravnog spora, dok se u preostalom dijelu odbija zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova ovog spora.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika KLASA: UP/I-344-08/21-01/933, URBROJ: 376-08-21-5 od 30. studenoga 2021. odbačen je zahtjev tužitelja za rješavanje spora na kakvoću usluge između njega kao krajnjeg korisnika usluge i operatora javnih komunikacijskih usluga ovdje zainteresirane osobe, radi nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje tog spora. Tužitelj je podnio navedeni zahtjev jer je Povjerenstvo za rješavanje pritužbi potrošača (dalje: Povjerenstvo) odbilo njegov prigovor izjavljen zbog tehničkih poteskoca s e-mail adresom, odnosno zbog postojanja odstupanja u vremenu između mail servera operatora i stvarnog vremena.

2. Tužitelj je u cilju osporavanja zakonitosti navedenog rješenja tuženika pravodobno podnio tužbu Upravnom sudu u Zagrebu kao stvarno i mjesno nadležnom sudu. Međutim, spis je rješenjem Predsjednice Visokog upravnog suda Republike

Hrvatske poslovni broj 31 Su-229-2023-2 od 13. travnja 2023. delegiran ovom Sudu na daljnje rješavanje zbog velikog broja predmeta koje trenutno Upravni sud u Zagrebu ima u radu radi čega ne može u razumnom roku raspraviti ovaj predmet i donijeti odluku.

3. Tužitelj u tužbi navodi, u bitnome, kako smatra da je pogrešno odbačen njegov zahtjev te obrazlaže da je on podnio predmetni zahtjev jer postoji odstupanje u vremenu mail servera operatora i stvarnog vremena, odnosno tvrdi da vrijeme mail servera operatora kasni četiri minute u odnosu na realno vrijeme. Dodaje da je Povjerenstvo pogrešno utvrdilo da je razlog odstupanja u vremenu mail servera operatora i stvarnog vremena njegovog PC-a na dan 31. srpnja 2021. bio u njegovom punom mail sandučiću. Dodaje da je tuženik njegov zahtjev, kojim se prigovara na kakvoću usluge i traži rješavanje spora s operatorom, te se predlaže poništavanje odluke Povjerenstva i nalaganje operatoru izrada (tehničkog) načina kojim će trajno riješiti odstupanje vremena mail servera operatora i realnoga vremena, tuženik neosnovano pretvara u zahtjev kojim se nalaže operatoru izrada (tehničkoga) načina kojim će se trajno riješiti odstupanje predmetnih vremena. Dodaje i da tuženik u potpunosti ignorira činjenicu kako postojeće odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14 i 72/17, dalje: ZEK) nigdje ne propisuju način kojim će tuženik rješavati zahtjev tužitelja, niti da tužitelj ne smije tuženiku predložiti mogući (operativni) način kojim bi se riješio zahtjev tužitelja, a koji tuženik može primijeniti u vezi rješavanja zahtjeva tužitelja, pa tužitelj svojim dispozicijskim pravom na predlaganje mogućeg načina kojim bi se riješio zahtjev tužitelja uopće ne uvjetuje i ne ograničava tuženika u vezi načina rješavanja zahtjeva tužitelja, nego potpuno ostavlja tuženiku na volju izbor načina kojim će rješavati zahtjev tužitelja. Stoga, uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, tužitelj smatra kako je tuženik donio nezakonito rješenje, te kako je donijeto rješenje na štetu tužitelja jer će i dalje morati koristiti usluge (Moj Webmail) s odstupanjem vremena mail servera operatora te realnoga vremena (tužiteljevoga PC računala). Slijedom navedenog, tužitelj u tužbenom zahtjevu predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika i da se predmet vrati tuženiku na ponovni postupak ili podredno da Sud poništi osporavano rješenje tuženika i da Sud sam riješi predmet.

4. Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja. Dodao je kako je tužitelj u predmetnom slučaju isticao prigovore koji se nisu odnosili na pružanje elektroničke komunikacijske usluge, na iznose kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, na kakvoću usluge, povrede pretplatničkog ugovora i povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu iz čl. 50. ZEK, što je osnova za pokretanje i vođenje postupka rješavanja spora između korisnika i operatora pred tuženikom. Stoga da tuženik nije mogao odlučivati o osnovanosti predmetnog zahtjeva, jer ne postoje zakonske pretpostavke za vođenje postupka te je primjenom čl. 41. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09 i 110/21, dalje: ZUP) donio osporavano rješenje. Navodi da u skladu s odredbama ZEK nije mogao drugačije odlučiti. Stoga je tuženik predložio da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

5. Zainteresirana osoba u svom odgovoru na tužbu navela je da se je dana 5. kolovoza 2021. tužitelj obratio zainteresiranoj osobi prigovorom upućenim Povjerenstvu izražavajući nezadovoljstvo tehničkim poteškoćama s e-mail adresom, točnije s odstupanjem između vremena mail servera operatora i stvarnog vremena, te

da su od strane zainteresirane osobe izvršene sve potrebne provjere i da je utvrđeno da ne postoji navedeno odstupanje u vremenu, već da je tužitelj imao pun sandučić. Smatra da se prigovor tužitelja i sada tužbeni zahtjev odnose jedino na problem punog sandučića, a ne na tehničke poteškoće na strani zainteresirane osobe. Dodaje da je, bez obzira na navedeno, zainteresirana osoba pokušala tužitelju, kao dugogodišnjem korisniku, pomoći u rješavanju navedenog problema iako to nije bila ni obvezna. Zaključno navodi da je tuženik zakonito donio odluku o odbačaju jer je nesporno da prigovor tužitelja nije prigovor sukladno čl. 50. ZEK. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

6. U tijeku spora održana je rasprava dana 4. lipnja 2024. kako bi se sukladno odredbi čl. 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21, dalje: ZUS) omogućilo strankama u sporu da usmeno obrazlože svoje navode iz tužbe i odgovora na tužbu.

7. Na navedenu raspravu pristupile su opunomoćenice tuženika i opunomoćenik zainteresirane osobe, dok na istu nije pristupio nitko za tužitelja koji je uredno pozvan. Rasprava je na temelju odredbe čl. 37. st. 3. ZUS u svezi s čl. 39. st. 2. ZUS održana u odsutnosti uredno pozvanog tužitelja. Na navedenoj raspravi nazočne stranke su ustrajale kod navoda iznijetih u odgovorima na tužbu.

8. Dakle, u ovom sporu sporno je, je li tuženik zakonito odlučio o podnesenom zahtjevu za rješavanje spora između tužitelja i njegovog operatora javnih komunikacijskih usluga.

9. Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje i u spisu ovog spora.

10. Na temelju razmatranja nespornih činjeničnih i spornih pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

11. Čl. 182. st. 1. sada važećeg Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 76/22) propisano je da postupci započeti prema odredbama ranije važećeg ZEK (gore spomenuti Zakoni o elektroničkim komunikacijama „Narodne novine“, broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14 i 72/17) do dana stupanja na snagu ovoga Zakona dovršit će se prema odredbama toga Zakona i propisa donesenih na temelju toga Zakona.

12. Čl. 50. st. 1. ZEK propisano je da krajnji korisnik usluga ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga prigovor u vezi s pružanjem usluga, prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu, prigovor na kakvoću pružene usluge, prigovor zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora i prigovor zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu. St. 2. istog članka propisano je da prigovor iz st. 1. tog članka krajnji korisnik usluga podnosi u pisanom ili elektroničkom obliku operatoru javnih komunikacijskih usluga, koji provodi postupak rješavanja prigovora. Prigovor mora sadržavati činjenice i dokaze na kojima se temelji. St. 3. istog članka propisano je da krajnji korisnik usluga može podnijeti prigovor iz st. 1. tog članka:

1. na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu u roku od 30 dana od dana dospjeća računa za pružene usluge,

2. na kakvoću pružene usluge u roku od 30 dana od dana pružanja usluge,
3. u svim drugim slučajevima iz stavka 1. ovoga članka u roku od petnaest dana od dana saznanja za radnju ili propust operatora javnih komunikacijskih usluga, a najkasnije u roku od 30 dana od dana povrede odredaba pretplatničkog ugovora.

13. Čl. 51. st. 1. ZEK propisano je da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz čl. 50. st. 13. tog Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom, a operator javnih komunikacijskih usluga za to vrijeme ne smije pokrenuti postupak prisilne naplate niti ustupiti osporenu tražbinu.

14. Čl. 41. st. 2. spomenutog ZUP propisano je da kad službena osoba utvrdi da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka, rješenjem će odbaciti zahtjev.

15. Iz stanja spisa upravnog postupka slijedi da je tuženik na temelju zahtjeva tužitelja utvrdio da se zahtjev tužitelja zapravo odnosi na problem u odstupanju vremena mail servera operatora i stvarnog vremena, pa je stoga tuženik taj zahtjev odbacio obzirom na izričitu odredbu citiranog čl. 51. ZEK, sukladno kojoj se takav zahtjev ne može postaviti i rješavati pred tuženikom kroz postupak rješavanja sporova između krajnjih korisnika usluga i operatora.

16. I po stavu Suda, iz svih navoda tužitelja, slijedi da je tužitelj u suštini tražio rješavanje poteškoća vezanih za odstupanja u vremenu mail servera zainteresirane osobe i stvarnog vremena, pa je stoga tuženik pravilno odbacio taj zahtjev tužitelja jer se ne radi o zahtjevu kojeg ima u vidu citirani čl. 51. ZEK. K tome je zainteresirana osoba, kao dodatno, pojasnila u odgovoru na tužbu da su izvršene sve potrebne provjere (iako na to zainteresirana osoba nije bila obvezna) i da je utvrđeno da ne postoji odstupanje između vremena mail servera operatora i stvarnog vremena već da je tužitelj imao pun sandučić.

17. Slijedom svega navedenoga, tuženik je pravilno odbacio predmetni zahtjev tužitelja sukladno citiranom čl. 51. ZEK i čl. 41. st. 2. ZUP, pa je stoga Sud na temelju odredbe čl. 57. st. 1. ZUS odlučio kako je to navedeno točki I. izreke ove presude.

18. Odluka Suda o troškovima ovog spora iz točke II. izreke ove presude temelji se na odredbi čl. 79. st. 4. ZUS kojom je propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Obzirom da tužitelj nije uspio u ovom sporu, to je dužan snositi svoje troškove ovog spora, ali i troškove koji su u povodu ovog spora nastali zainteresiranoj osobi.

19. Trošak zainteresirane osobe sastoji se od zastupanja iste u ovom sporu putem opunomoćenika, a taj trošak je priznat zainteresiranoj osobi u cijelosti u zatraženom iznosu i to u skladu s odredbom čl. 79. st. 2. ZUS i Tbr. 27. t. 1. i 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/23,

dalje: Tarifa) i Tbr. 54. Tarife, odnosno za sastav odgovora na tužbu zainteresirane osobe i za pristup opunomoćenika zainteresirane osobe na raspravu održanu u ovom sporu, u iznosu od 1.000,00 eura po radnji, sve uvećano za iznos PDV-a, što ukupno iznosi 2.500,00 eura. Kako se radi o opravdanim troškovima za radnje koje su poduzete u ovom sporu i koje su bile nužne za vođenje ovog spora, to je Sud sukladno čl. 79. st. 1. ZUS priznao i dosudio navedene troškove zainteresiranoj osobi.

20. Međutim, u odnosu na zatraženu kamatu na trošak od dana donošenja presude pa do isplate navodi se da ista nije dosuđena tužitelju iz razloga što je Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim presudama poslovni broj Usž-356/19 od 18. travnja 2019. i Usž-1060/18 od 11. listopada 2018. zauzeo stav da stranci pripada pravo na kamatu na trošak tek po proteku roka za dobrovoljno ispunjenje (paricijskog roka), a ne i prije isteka tog roka.

U Rijeci 12. lipnja 2024.

Sutkinja

Vesna Perić

Dokument je elektronički potpisan: Vesna Perić	DN: C=HR O=UPRAVNI SUD U RIJECI 2.5.4.97=#0C1150415448522D3436323237363038313031
Vrijeme potpisivanja: 26-06-2024 09:35:22	OU=Signature S=Perić G=Vesna CN=Vesna Perić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. a ZUS i čl. 66. st. 5. ZUS).

Dostaviti:

- tužitelju
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- opunomoćenicima zainteresirane osobe, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu |